

vreugde te vernemen en zo werd bij acclamatie besloten, de in-tekenaren hun inschrijvingsbiljetten terug te geven en hun, die voor hun aandeel gestort hadden of giften hadden doen toekomen, de gelden weer ter hand te stellen met de daarop gekweekte rente. Dit was dan het geruisloos einde van een met zoveel geestdrift gevoerde actie.

Toch zou de naam van „Het Westen” aan een fontein verbonden blijven: in 1916 kwam er een brief in behandeling van de Vereniging „Feyenoord”, die besloten had ten behoeve van het nieuwe stadhuis een wandtegel aan te bieden en nu aan de zuster-verenigingen in het Noorden, Oosten en Westen voorstelde, voor gemeenschappelijke rekening vier tegeltableaux te doen aanbrengen op de eerste verdieping van de hal.

Het denkbeeld om een cadeau aan te bieden voor het nieuwe Raadhuis vond bij het bestuur „Het Westen” algemene instemming: de kas stond bovendien toe, hiervoor een flink bedrag ter beschikking te stellen. Maar over de aard van het geschenk bleek veel verschil van mening te bestaan. In ieder geval wilde men met iets aankomen, dat strookte met de wensen van de bouwmeester, prof. Evers. Aan voorzitter en secretaris werd daarom opgedragen, deze over een en ander te polsen. In de volgende bestuursvergadering konden deze heren meedelen, dat prof. Ever's gedachten uitgingen naar een wandfontein in Delfts aardewerk voor de hal tegenover de trouwzaal met ene allegorische voorstelling van Maas en Rotte: hij vond dit een „bijzonder geschenk, een unicum, dat wellicht niet zo gemakkelijk gegeven zou worden, daar de kosten nogal aanzienlijk waren.” Inderdaad bleken deze, na ingewonnen informaties, ongeveer f 3.000,— te zullen bedragen.

Het denkbeeld op zich zelf lachte de bestuursleden wel toe, maar zij verheelden zich niet, dat de financiering zorgen zou baren. Toch was zelfs een man als notaris Van Ravesteyn, die van de aanvang af sceptisch gestemd was geweest over de uitvoerbaarheid van het fonteinplan, nu niet pessimistisch: het ging hier om een veel geringer bedrag en het plan voor een geschenk aan het Stadhuis sprak misschien meer tot de verbeelding. Zo werd men het er al gauw over eens, dat het mogelijk moest zijn, de gelden bijeen te brengen, deels door een beroep te doen op de Verenigingskas, deels door vrijwillige bijdragen van de leden.

De bijdragen kwamen inderdaad op bevredigende wijze binnen